

Böngésző, 1. forduló

Benedek Elek

A CSÚNYA KIRÁLYFI ÉS A SZÉP KIRÁLYKISASSZONY

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy király, s annak egy olyan szép leánya, mint égen a ragyogó csillag. A szomszéd ország királyának meg volt egy fia, s ez olyan csúnya volt szegény, mint a sötét éjszaka. Meghallotta a híret a királyfi annak a világhíres szép királykisasszonynak, fogta magát, elment leánynézőbe.

Felmegy a király palotájába, mondja a királynak szíve szándékát. Mindjárt hívatja a király a leányát, jött is a királykisasszony, de amikor meglátta a csúnya királyfit, azt mondotta:

- Ilyen legénnyel még a cipőmet sem takaríttatnám ki.

Búsult nagyon a szegény királyfi, kiment a palotából nagy szégyenkezve, de mehetett, nem tudta kiverni a fejéből a szép királykisasszonyt.

Azt mondta magában:

- Egy életem, egy halálom, enyém lesz ez a lány.

Gondolt erre, gondolt arra, mit gondolt, mit nem, színaranyból veretett egy tyúkot tizenkét csirkével, aztán egy aranyguzsalyt aranykenderrel s egy aranytükröt, olyant, hogy csak bele kellett nézni, s a tükör olyan szépen muzsikált, hogy az angyalok sem szebben. Akkor aztán felöltözött álruhába, visszament a királyhoz, s beszegődött hozzá inasnak. Az aranytyúkot s a csirkéket, az aranyguzsalyt s az aranytükröt bedugta az ágy alá.

De másnap elővette az aranytyúkot s az aranycsirkéket, kitette a szoba közepére. Ott meglátta a királykisasszony szobaleánya.

Szalad a szobaleány a királykisasszonyhoz, s mondja nagy lelkendezve:

- Felsőleges királykisasszony, jöjjön velem, olyan csudaszép dolgot mutatok, amelyet még nem látott. Kimennek az inas szobájába, látja a királykisasszony az aranytyúkot s a tizenkét csirkét.

Összecsapja a kezét:

- Jaj de szépek, jaj de szépek! Add nekem ezeket! - mondta az inasnak. - Amennyit kívánsz, annyit fizettetek érte az édesapámmal.

Mondotta az inas:

- Pénzért nem adom, szép királykisasszony, adjon egy csókot, s legyen a magáé.

A királykisasszony egy kicsit tétovázott, de aztán, isten neki, megcsókolta az inast. Azzal felszedte a kötényébe az aranytyúkot, a tizenkét csirkét, szaladott nagy örömmel a szobájába.

Másnap az inas elővette az aranyguzsalyt. Meglátja ezt is a szobaleány, szalad a királykisasszonyhoz, s jelenti:

- Felsőleges királykisasszony, szép az aranytyúk, szépek a csirkéi, de még szebb dolgot láttam az inas szobájában.

Futottak az inas szobájába, s amint beléptek, a szeme is káprázott a királykisasszonynak a szertelen ragyogástól.

- Jaj de szép guzsaly, de szép kender! De szeretnék ruhát fenni ebből! - mondotta a királykisasszony. - Kívánj akármit, megfizetem érte.

Mondotta az inas:

- Nem kívánok én sokat, szép királykisasszony, adj két csókot, s legyen a tiéd az aranyguzsaly. Egy kicsit gondolkozott a királykisasszony, de bizony megcsókolta az inast, s szaladott vissza a szobájába.

Hanem volt, ami volt eddig, most jött csak az igazi. Harmadnap elővette az aranytüköröt, felakasztotta a falra, s csak várta, hogy jöjjön a szobaleány, bizonyosan tudta, hogy megáll előtte. Hát csakugyan jön a szobaleány, meglátja a tüköröt, odaszalad, belenéz, s abban a pillanatban elkezd a tükör muzsikálni, de gyönyörűségesen.

Szaladott a királykisasszonyhoz.

- Jöjjön, jöjjön, felséges királykisasszony, látott-e már muzsikáló tüköröt? Mennek az inas szobájába; hanem mikor beléptek, a tükör nem muzsikált.

- Hiszen ez nem muzsikál - mondotta a királykisasszony.

Szólt az inas:

- Csak állj elébe, szép királykisasszony, nézd meg magad benne!

Odament a királykisasszony, belenézett a tükörbe, egyszerre megzendült a muzsikája, s szólott olyan szépen, olyan keservesen, hogy a királykisasszonynak majd megszakadt belé a szíve.

- Add nekem ezt a tüköröt - könyörgött a királykisasszony.

- Neked adom - mondta az inas -, hogyne adnám, de három csók jár érte.

De most nem is gondolkozott a királykisasszony, megölelte és megcsókolta háromszor azt a csúnya legényt.

Éppen abban a pillanatban lépett be a király. Szörnyű haragra gerjedt, amikor látta, hogy az ő leánya, az a világhíres szép királykisasszony csókolja ezt az undok, csúnya legényt.

- Ki a házamból - ordított a király -, ha kedves az életed! - S világgá kergette a leányát, világgá az inast.

Kimennek a városból nagy búsan, de csak a királykisasszony búsult, a legénynek nagy volt az öröme. Világért meg nem mondta volna, hogy ki és mi ő, úgy mentek, mendégéltek keresztül az országon, mígnem eljutottak az inassá lett királyfi városába.

A város végén volt egy fogadó, bementek oda, s ott azt mondta az inassá lett királyfi:

- Most én megmosdom, s te addig takarítsd meg a csizmáimat, hogy mehessek be a városba. Aztán majd visszajövök, te csak várj reám.

Szót se szólott a királykisasszony, vette a csizmát, s szépen megtakarította. Azzal a királyfi bement a városba, fel az apja palotájába, ott magára vette aranyos, gyémántos gúnyáját, befogatott hat paripát bársonyhintóba, s úgy hajtatott a vendégfogadóba a királykisasszonyért.

Bemegy a királykisasszonyhoz, s ez csak nézi, nézi, nem akar hinni a szemének.

- Emlékszel-e - mondotta a királyfi -, amikor azt mondtad, hogy még a cipődet sem engednéd velem kitakarítani? No látod-e, én nem voltam olyan kevély, megengedtem, hogy te kitakarítsd az én csizmámat.

Nagyot nevetett a királykisasszony, nyakába borult a királyfinak, s mondta lelkes szóval:

- Már akármit mondtam, te az enyém, én a tied, ásó-kapa s a nagyharang válasszon el minket.

Mindjárt a hintóba ültek, behajtottak a király udvarába, s még aznap lett nagy hejehuja, dínomdánom, lakodalom.

Ma is élnek, hogyha meg nem haltak.